

[Aksel Møller.]

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vidste ikke, hvordan det lå, jeg ved det heller ikke. Den eneste her i salen, der ved det eller måske kunne vide det, er den kongelige bankkommissær, den højtærede handelsminister — hvis det overhovedet lader sig gøre indenfor et kort tidsinterval at konstatere, hvordan valutahjemtagningen sker i forhold til andre tidspunkter. Men dermed er ikke sagt, at jeg kaster en tilgivelsens kåbe over en valutahjemtagning, som måske ikke er i overensstemmelse med loven. Det, jeg har sagt, og som jeg står ved, er, at hvis folk, der har tilgodehavender i udlandet, fristes til at være længere om at tage dem hjem, end de før har været, sker det af mangel på tillid til den udvikling, der finder sted herhjemme. Det er altså dybest set en tillidskrise, og det synes jeg hellere man skulle se i øjnene end prøve på at kaste en dølgkappe over det.

Bertel Dahlgaard: Jeg havde ærlig talt ikke ventet at komme til at opleve, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen og hans parti ville argumentere mod et lovforslag, der har til hensigt at bringe skatterne ned. Det må være en helt ny linie, man er ved at komme ind på. Iøvrigt skal jeg ikke komme ind på det ærede medlems bemærkninger, der ganske ser bort fra den opsparende virkning, som loven vil få, og man må nu engang bedømme et forslag ud fra helheden.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller vendte igen tilbage til den artikel, der har stået i den radikale provinspresse, og jeg forstod — og det var vist meget fornøftigt — at det ærede medlem søgte at give sin udtalelse fra før en lille drejning. Skal vi ikke være enige om, at det, det ærede medlem før sagde til offentligheden, og som han faktisk også nu gav udtryk for, omend med lidt andre ord, var, at hvis man fristes til ikke at aflevere sin valuta, er det forståeligt? Ikke sandt, det var vist egentlig indholdet. Denne artikel i den radikale provinspresse er ikke inspireret af mig, ikke på nogen måde, men efter at have hørt den kunne jeg tænke mig, at den var inspireret af den mistillid, man har søgt at udsprede i størst muligt omfang fra mange sider, og som selvfølgelig er skadelig. Det kan ikke andet end forarge, navnlig hvis det sker,

samtidig med at man nægter selv at bidrage det mindste til at imødegå vanskelighederne. Det er det, det ærede medlem gør, og i denne sag er det det ærede medlem, der har taget føringen. Vi kender intet til det ærede medlems ønsker om, hvad der skal ske. Ingen forhandling har det ærede medlem villet gå ind i, ingen medvirken har han villet yde til noget som helst, skønt alle ved, at det gælder nu, som det altid normalt gælder i denne forsamling, at man fra alle sider er rede til at tage rimeligt hensyn til synspunkter fra andre sider.

Jeg gentager, hvad jeg antydede forleden, at jeg ikke tror på en metode, hvorefter en del af folketinget nægter at deltage i arbejdet, hvis den ikke kan få sin vilje. Jeg troede ærlig talt, at jeg i mit forholdsvis lange politiske liv havde oplevet alle mulige former for politiske konflikter, men det havde jeg altså ikke. Jeg har aldrig oplevet, at et politisk parti både nægter at forhandle om fremsatte kriseforslag og nægter selv at fremkomme med forslag eller oplysninger om, hvad man vil, og det oven i købet i en tid, da man selv hævder, at der kræves den hurtigst mulige handling. En sådan fremgangsmåde er altså forbeholdt det politiske liv under den nye grundlov. Det varsler ikke godt for tingets evne til samarbejde i fremtiden, og bliver fremgangsmåden almindelig også fra andre sider, er der ikke så forfærdelig langt til det øjeblik, da guldhed og ufordragelighed lammer vort folkestyre. Derfor kan det radikale venstre ikke godkende en sådan metode. Gjorde vi det, ville vi svigte den opgave, vi sidder herinde for at varetage, og hvortil også hører det at bygge bro, når andre graver kløfter, at bidrage til, at arbejdet i dette hus trods øjeblikkelige modsætninger sigter mod at samle i situationer, hvor en altfor dyb splittelse vil skade landet.

Det forekommer mig, at det ærede medlem ser helt forkert både på sin og folketingets opgave. Det ærede medlem brugte det udtryk, at han og hans parti virkelig ikke havde nogen forpligtelser overfor regeringen, at de ingen forpligtelser havde i denne situation, så længe den regering, han ikke har tillid til og ikke kan lide, sidder. Det kan ikke være rigtigt. Det ærede medlem har som enhver i denne sal forpligtelse til, uanset hvilken regering vi har, at arbejde sam-